

Arrest

nr. 229 067 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij de bevoegde instanties moedwillig trachtte te misleiden met betrekking tot zijn leeftijd en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft zijn identiteitsdocumenten en zijn netwerk. Bovendien werd er geen geloof gehecht aan zijn verblijfplaatsen in Afghanistan alvorens naar België te reizen gezien hij tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen die hij al bezocht in zijn streek, hij een gebrekkige geografische kennis bezat over zijn beweerde regio van herkomst, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over klinieken in zijn regio, zijn verklaringen over de stad Puli-Khumri niet overtuigden en hij incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de reisweg die hij aflegde alvorens in België aan te komen. Zijn beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 212 951 van 27 november 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwijst naar de problemen die hij aanhaalde bij zijn eerste verzoek en stelt dat hij nog steeds gezocht wordt door zijn oom. Hij haalt bijkomend aan dat hij ziek is en dat de psychische problemen die hij voorheen had enkel erger zijn geworden met de tijd.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij zijn origineel paspoort, zijn taskara, zijn stemkaart met vertaling, twee medische certificaten en 21 foto's neer van hem, zijn broer en kennissen in Afghanistan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van zijn voorgelegde documenten, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel

was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Waar verzoeker stelt dat: "Verwerende partij stelt in de beslissing dat het paspoort tijdens de vorige aanvraag reeds werd onderzocht. Dit klopt niet helemaal. Het klopt dat verzoekende partij haar paspoort in het verleden reeds voorlegde, maar verwerende partij heeft op dat ogenblik enkel rekening gehouden met de identiteitsgegevens die in het paspoort vermeld worden. Zij heeft geen rekening gehouden met de visumstempels die eveneens in het paspoort terug te vinden zijn.

Deze zijn immers van belang gezien verwerende partij twijfelt aan de herkomst van verzoekende partij.", wijst de Raad er op dat in zoverre verzoeker tijdens zijn tweede en huidig verzoek om internationale bescherming terugkomt op de beoordeling van zijn paspoort tijdens zijn eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek.

Daarnaast wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal tijdens zijn eerste verzoek omtrent zijn voorgelegde paspoort reeds heeft vastgesteld: "Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Zo laat u in uw fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna NBMV) noteren dat u uw taskara achterliet in Afghanistan en nooit in het bezit was van een paspoort (fiche NBMV). Vervolgens verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) nooit een taskara gehad te hebben (DVZ, punt 25) en legt u een origineel paspoort neer. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw paspoort verkreeg op basis van een taskara (CGVS, 24 mei 2018, p.6 en p.9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw taskara ontkent u uw vorige bewering nooit een taskara gehad te hebben (CGVS, 24 mei 2018, p.9). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaring volstaat echter niet om uw tegenstrijdige verklaringen opnieuw met elkaar in overeenstemming te brengen.

(...)

De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd, uw identiteitsdocumenten en uw familiaal netwerk ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid in grote mate.

(...)

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uit het door u neergelegde paspoort noch de taskara van uw vader kan worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt

waar de betrokken personen werden geboren en waar de stukken werden afgeleverd. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. (...).

Voorts stelt verzoeker dat: "Om haar verblijfplaatsen voor haar aankomst in België aan te tonen, legde verzoekende partij haar originele kieskaart voor. Deze werd uitgegeven in 2013, in Joy Now, Pol-e-Khumri. Deze kaart is duidelijk geperforeerd, wat betekent dat verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen van april 2014 en aldus ook aanwezig was in haar dorp." Dienaangaande wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek omtrent zijn verklaringen betreffende de stad Puli-Khumri: "Voorts overtuigen uw verklaringen met betrekking tot de stad Puli-Khumri niet. Vooreerst legt u foutieve verklaringen af met betrekking tot de burgemeester van Puli-Khumri. Gevraagd naar wie het ambt bekleedde bij uw vertrek stelt u het niet goed te weten en verklaart u dat het voorheen Safar Mohammad Safar was (CGVS, 3 mei 2017, p.27). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of Safar Mohammad Safar burgemeester was toen u het land

verliet stelt u dit niet meer precies te weten doch verklaart u vervolgens te weten dat de burgemeester van Puli-Khumri Safar Mohammad heette (CGVS, 25 januari 2018, p.13). Dit valt geenszins te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, toegevoegd aan het administratief dossier. Nochtans mag van een persoon die beweert op regelmatige basis de stad Puli-Khumri te bezoeken (CGVS, 3 mei 2017, p.8 en 24 mei 2018, p.4) en daar bovendien ging stemmen tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS, 25 januari 2018, p.8) redelijkerwijs verwacht worden dat hij correcte verklaringen aflegt over de burgemeester van de stad. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat niet Safar Mohammad Safar maar Abdullah Haris burgemeester van de stad Puli-Khumri was ten tijde van uw vertrek, en dit ook bleef tot na uw beweerde vertrek uit de regio. De door u aangehaalde Safar Mohammad Safar bekleedde vervolgens het ambt als burgemeester van Puli-Khumri tot in februari 2015. Dat u niet weet wie de burgemeester was van Puli-Khumri op het ogenblik dat u nog in de regio verbleef, maar er wel in slaagt de naam te noemen van zijn opvolger die pas aantrad na uw beweerde vertrek uit Afghanistan, doet vermoeden dat de naam die u wel kan noemen ingestudeerd is. Dat doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering tot 2014 in uw regio van herkomst te hebben verbleven." Het voorgaande en het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten, dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, en dat Afghaanse documenten daarom maar slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas, doet afbreuk aan de bewijswaarde van zijn voorgelegde kieskaart.

6. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Dahana-i-Ghori, gelegen in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat door haar verklaringen naar aanleiding van haar eerste verzoek samen te herbekijken, wel degelijk tot de conclusie kan worden gekomen dat zij haar afkomst uit Baghlan aannemelijk maakt. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij haar paspoort met stempels indient en een kieskaart op haar naam. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, doch ze laat evenwel na *in concreto* in te gaan op en brengt geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen een ander licht te werpen op voormelde beschikking, waarin o.a. met betrekking tot de door verzoekende partij aangebrachte stukken het volgende wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker stelt dat: “Verwerende partij stelt in de beslissing dat het paspoort tijdens de vorige aanvraag reeds werd onderzocht. Dit klopt niet helemaal. Het klopt dat verzoekende partij haar paspoort in het verleden reeds voorlegde, maar verwerende partij heeft op dat ogenblik enkel rekening gehouden met de identiteitsgegevens die in het paspoort vermeld worden. Zij heeft geen rekening gehouden met de visumstempels die eveneens in het paspoort terug te vinden zijn. Deze zijn immers van belang gezien verwerende partij twijfelt aan de herkomst van verzoekende partij.”, wijst de Raad er op dat in zoverre verzoeker tijdens zijn tweede en huidig verzoek om internationale bescherming terugkomt op de beoordeling van zijn paspoort tijdens zijn eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek.

Daarnaast wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal tijdens zijn eerste verzoek omtrent zijn voorgelegde paspoort reeds heeft vastgesteld: “Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Zo laat u in uw fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna NBMV) noteren dat u uw taskara achterliet in Afghanistan en nooit in het bezit was van een paspoort (fiche NBMV). Vervolgens verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) nooit een taskara gehad te hebben (DVZ, punt 25) en legt u een origineel paspoort neer. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw paspoort verkreeg op basis van een taskara (CGVS, 24 mei 2018, p.6 en p.9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw taskara ontkent u uw vorige bewering nooit een taskara gehad te hebben (CGVS, 24 mei 2018, p.9). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaring volstaat echter niet om uw tegenstrijdige verklaringen opnieuw met elkaar in overeenstemming te brengen. (...)

De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd, uw identiteitsdocumenten en uw familiaal netwerk ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid in grote mate. (...)

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uit het door u neergelegde paspoort noch de taskara van uw vader kan worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt waar de betrokken personen werden geboren en waar de stukken werden afgeleverd. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. (...)

Voorts stelt verzoeker dat: "Om haar verblijfplaatsen voor haar aankomst in België aan te tonen, legde verzoekende partij haar originele kieskaart voor. Deze werd uitgegeven in 2013, in Joy Now, Pol-e-Khumri. Deze kaart is duidelijk geperforeerd, wat betekent dat verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen van april 2014 en aldus ook aanwezig was in haar dorp." Dienaangaande wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek omtrent zijn verklaringen betreffende de stad Puli-Khumri: "Voorts overtuigen uw verklaringen met betrekking tot de stad Puli-Khumri niet. Vooreerst legt u foutieve verklaringen af met betrekking tot de burgemeester van Puli-Khumri. Gevraagd naar wie het ambt bekleedde bij uw vertrek stelt u het niet goed te weten en verklaart u dat het voorheen Safar Mohammad Safar was (CGVS, 3 mei 2017, p.27). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of Safar Mohammad Safar burgemeester was toen u het land verliet stelt u dit niet meer precies te weten doch verklaart u vervolgens te weten dat de burgemeester van Puli-Khumri Safar Mohammad heette (CGVS, 25 januari 2018, p.13). Dit valt geenszins te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, toegevoegd aan het administratief dossier. Nochtans mag van een persoon die beweert op regelmatige basis de stad Puli-Khumri te bezoeken (CGVS, 3 mei 2017, p.8 en 24 mei 2018, p.4) en daar bovendien ging stemmen tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS, 25 januari 2018, p.8) redelijkerwijs verwacht worden dat hij correcte verklaringen aflegt over de burgemeester van de stad. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat niet Safar Mohammad Safar maar Abdullah Haris burgemeester van de stad Puli-Khumri was ten tijde van uw vertrek, en dit ook bleef tot na uw beweerde vertrek uit de regio. De door u aangehaalde Safar Mohammad Safar bekleedde vervolgens het ambt als burgemeester van Puli-Khumri tot in februari 2015. Dat u niet weet wie de burgemeester was van Puli-Khumri op het ogenblik dat u nog in de regio verbleef, maar er wel in slaagt de naam te noemen van zijn opvolger die pas aantrad na uw beweerde vertrek uit Afghanistan, doet vermoeden dat de naam die u wel kan noemen ingestudeerd is. Dat doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering tot 2014 in uw regio van herkomst te hebben verbleven." Het voorgaande en het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten, dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, en dat Afghaanse documenten daarom maar slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas, doet afbreuk aan de bewijswaarde van zijn voorgelegde kieskaart."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande en ze onderneemt hiertoe geen ernstige poging. Ze beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter voorts in te gaan op, laat staan pertinente opmerkingen te formuleren die de beschikking van 20 augustus 2019 in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De Raad herneemt en benadrukt de grond in de beschikking waarbij erop wordt gewezen dat "Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Dahana-i-Ghori, gelegen in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS